

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput II. Præcipua Confessarii officia exponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

C A P U T II.

Præcipua Confessarii officia exponuntur.

Arduum Confessarii munus tria, videlicet Judicis, Doctoris, & Medici officia complectitur, quæ nisi continuo mente revolvat, se una cum suis pœnitentibus in præcipitium ager.

Ut *Judicis* officio rite Sacerdos fungatur, 1. Ad peccatorum genus, speciem, & numerum, ad circumstantias speciem mutantem, aggravantes, minuentes, excusantes advertere debet, hæcque si pœnitens quavis ex causa omiserit, ordinatis, ac mansuetis quæstiunculis ex illo elicere, ne necessaria integritate confessio destituatur, neve pœnitens, quæ gravia sunt, ceu levia spernat, ac imposterum liberius committat (a). 2. Quousque sua se jurisdictio extendat,

(a) Si pœnitentis peccatum, de quo tamen hic se non accusat, ex alterius confessione Confessor novit, ne sigillum violet, non debet de illo statim interrogare; sed de variis aliis, & inter hæc etiam de isto; dummodo non inusitatæ, ac impertinentes ejusmodi quæstiones videantur. Quod si pœnitens necdum talis peccati se reum fateatur, generice de integritate confessionis admonitus erit absolvendus, quia non magis alteri, quam huic credendum. Idem fere observandum si ex aliorum relatione pœnitentis peccatum innotuerit. Si vero ipse Confessarius peccantem vidit, hocque peccatum confessione nondum expiatum novit, ad exactius conscientiæ examen

dat, attendere tenetur, omnesque casus & summo Pontifici, & locorum Ordinariis reservatos, ne memoria elabantur, speciali in charta descriptos asservare. 3. Pœnitentis statum, & dispositionem explorata sibi habeat oportet, nec ullus absolvendus, qui sufficientia contritionis, & propositi signa non præbet, qualia non præbent, qui libere in proxima peccandi occasione morantur, qui apta eradicandis malis consuetudinibus remedia negligunt, quique in peccata sæpius confessa sæpius reincidunt.

Doctorem agere Confessarius obligatur 1. dum ille, qui confitetur, bonum malum, aut malum bonum erronee credit. 2. Cum confitendi modum, aut alia ad hoc Sacramentum requisita ignorat. 3. Cum fidei mysteria, aut alia quævis necessaria nesciat. Doctrinalem hanc instructionem impertiri Confessor non potest, qui Scripturæ testimonia, fidei dogmata, ac christianæ Ethicæ præcepta intime sibi perspecta non habet. Quamvis Confessariorum ignorantia christianæ plebi noceat, pluribus in locis, & præcipue in primæ partis primo Tractatu (pag. 10.) sufficienter ostendimus. Quid tandem de illorum, qui data opera rudes, vanos, ac mutos Confessarios quærunt, dispositione sentiendum, quilibet prudens facile intelliget.

Medici

pœnitens est obligandus, & usque dum sese excuset differenda absolutio. Sed hic quoque magna discretione, & circumspectione est incedendum; ne odiosa nimium confessio reddatur.

II. *Præcipua Confessarii officia &c.* 467

Medici munus Confessarius explet, dum peccatorum antidota, & salutaria, quæ relapsum impediunt, remedia pœnitenti suggerit. Non arbitraria, aut supererogatoria, sed necessaria sæpe est ista medicinalis suggestio. Per annos plurimos miseri pravis habitibus quasi incrustati vivunt, suisque tandem in peccatis moriuntur, quia nullum, qui eorum vulneribus mederetur, Confessarium habuere. Annosi consuetudinarii de prioribus confessionibus interrogati, multoties nec unicum, quod Confessarius inculcasset, recensere remedium possunt, aut nonnisi quædam vaga, & generica; quæ tamen non magis, quam illa universalis circumforaneorum medicamina profunt. Specialia remedia pluribus in locis, & præcipue in Tractatu de peccatis suppetivimus. Hisque plura ac præstantiora facile inveniet, qui in sacra Scriptura, sanctorum Patrum, & Ascetarum libris sedulo eadem conquiret. Væ communitati; in cuius ignavum Pastorem aut Curatorem illud cadit: *Ipsi pastores ignoraverunt (Isa. 56.)!* Porro antequam singularia pœnitenti remedia præbeantur, peccati radices, omnesque loci, temporis &c. circumstantias esse pensandas, jam alibi diximus.

